

Dombrovská, Pavla

Pod malovaným stropem

Theatralia. 2026, vol. 29, iss. 1, Supplementum, pp. 94-95

ISBN 978-80-280-0843-7 (print); ISBN 978-80-280-0844-4 (online ; pdf)
ISSN 1803-845X (print); ISSN 2336-4548 (online)

Stable URL (DOI): <https://doi.org/10.5817/TY2026-S-17>

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/digilib.83920>

License: [CC BY-NC-ND 4.0 International](#)

Access Date: 16. 04. 2026

Version: 20260410

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Pod malovaným stropem

Pavla Dombrovská

Paní profesorka Havlíčková pracovala na počátku devadesátých let minulého století v divadelním oddělení Moravského zemského muzea, které tehdy sídlilo na Koblišné ulici, a studenti divadelní vědy tam za ní chodili na přednášky. Těšila jsem se na setkávání pod historickým dřevěným malovaným stropem, pod kterým jsme se učili o divadle. Když jsem však pátrala ve starých papírech, zdali tam ne najdu nějaký zápis z jejích přednášek, našla jsem jen jeden, ovšem zásadní zápis – „kafíčko“. Ano, paní Margita nás studenty takto nehorázně rozmazlovala – vařila nám kafe – a ty milé chvíle mi utkvěly dodnes v paměti (na rozdíl od vědomostí, které se prostě vytratily). Určitě ty přednášky musely být strašně zajímavé, ale nebudu nic předstírat – já si pamatuju strop a kafe. Ale tyto vzpomínky jsou pro mne nanejvýš drahocenné!

Přiznávám, že jsem byla výjimečně špatná studentka. O divadelní vědu jsem měla zájem minimální (dost možná jsem ani pořádně nevěděla, co to je... a teď už to nevím vůbec). Přesto jsem ji vystudovala, a to pouze díky velkorysému přístupu mých učitelů, kteří nade mnou (opravdu vytrvale) drželi ochrannou ruku – paní profesorky Havlíčkové a profesora Srby. A škola mi dala víc, než jsem si zasloužila. Poskytla mi čas dospět a vykrytalizovat, umožnila mi mnohá inspirativní setkávání s lidmi, kteří nasměrovali moji vlastní tvorbu i život. Také jsem tehdy získala prostor dělat divadlo v jiné, neformální a pro mne určující škole, kde jsem již nebyla nejhorší, ale naopak jsem začala sama tvořit svá první autorská díla – ve Studiu Dům Evy Tálské.

Až když mí učitelé a podporovatelé začali odcházet na onen svět, překvapilo mne, jak tíživá samota pro mne vyplývá z tohoto přirozeného běhu života. Osaměla jsem jistotou, že teď už mi opravdu nikdo nikdy neporadí. Zalitovala jsem všech chvil, kdy jsem s nimi mohla být a nebyla. Paní Havlíčková byla zásadní podpora, kterou jsem tehdy tak samozřejmě využívala, aniž bych si uvědomila, že vůbec samozřejmě není. Radila jsem se s ní o svých důležitých životních rozhodnutích. Nikdy mě neodmítla a vždy podpořila a posílila mé tušené odhodlání. Sledovala mou práci i život

ještě dávno potom, co jsem „dostudovala“. U ní i u profesora Bořivoje Srby jsem si nejvíce uvědomovala, že nejsme jen studenti, kteří prošli jejich školou. Vnímali nás jako lidi, zajímali se o nás, neobvykle nám fandili – a co bylo nejdůležitější – měli nás rádi! Taková podpora byla a je zásadní až doteď. Pomáhají mi, přestože tu již se mnou nejsou. Současně vnímám závazek vůči nim, abych to, co dělám, dělala dobře. A předávala to ostatním.

Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-NC-ND 4.0 International (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/legalcode>). Uvedené se nevztahuje na díla či prvky (např. obrazovou či fotografickou dokumentaci), které jsou v díle užity na základě smluvní licence nebo výjimky či omezení příslušných práv.